

РЕШЕНИЕ

№ 7108

гр. София, 29.11.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 55 състав,
в публично заседание на 16.11.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диана Стамболова

при участието на секретаря Антонина Бикова, като разгледа дело номер **1642** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителния процесуален кодекс (ДОПК).
Образувано е по жалба от Р. Р. Н. от [населено място] като [фирма] срещу Ревизионен акт /РА/ №Р-22221019007908-091-001 от 09.09.2020г., издаден от Т. П. Н. – орган, възложил ревизията, и Ц. Г. Р. - ръководител на ревизията в потвърдената му част с Решение № 1776/23.11.2020г., издадено от Директор на Дирекция "ОДОП" С.. С ревизионния акт за данъчни периоди 2013г. и 2014г. на жалбоподателката са установени допълнителни задължения по Закона за данъците върху доходите на физическите лица /ЗДДФЛ/ в общ размер на 22 976,16 лв., ведно със съответните лихви за забава за периода общо в размер на 12 818,91 лв. Жалбоподателката оспорва РА в потвърдената му част като незаконосъобразен – необоснован и издаден в противоречие с материално-правните разпоредби. Счита, че фактическите констатации не са подкрепени от събраните в хода на производството доказателства, а правните изводи са формирани при неправилна преценка на ангажираните документи. Прави възражение за изтекла 5 годишна погасителна давност по отношение на определеното задължение, представляващо недеklarиран доход за 2013г. Счита също така, за абсолютно неправилен, неподкрепен с никакви доказателства изводът, че за 2013г. разходите превишават приходите с 28 778,25 лв., квалифицирана като недостиг на парични средства, представлява изтеглени пари на каса от началното салдо по банковите сметки на лицето. Моли да бъде отменен като незаконосъобразен обжалвания РА.

В съдебно заседание и по съществуто на спора, жалбоподателят чрез пълномощника си поддържа жалбата на изложените в нея основания и моли съда да я уважи. Претендира присъждане на направените по делото разноски.

Ответната страна Директорът на Дирекция "ОДОП" - С. при ЦУ на НАП чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и моли съда да я отхвърли като неоснователна. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

Със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221019007908-020-001 от 05.12.2019г., връчена на 13.01.2020г. по електронен път, е възложено извършването на ревизия на Р. Р. Н., с [фирма], за определяне на задълженията ѝ за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2013г. до 31.12.2018г. Съгласно чл. 114, ал. 1 от ДОПК, считано от тази дата тече определеният тримесечен срок за извършване на ревизията, и изтича на 13.04.2020 г. На основание чл. 113, ал. 3 във връзка с чл. 114, ал. 2 от ДОПК срокът за извършване на ревизията е продължен до 12.06.2020г. със Заповед №Р-22221019007908-020-002 от 01.04.2020г. издадена от органа, издал първоначалната ЗВР.

Т. П. Н. е определена да изпълнява функциите на компетентен орган по чл. 112, ал. 2, т. 1 от ДОПК и чл. 119, ал. 2 от ДОПК със Заповед №РД-01-818/10.05.2019 г. на директора на ТД на НАП С..

За резултатите от ревизията е съставен Ревизионен доклад /РД/№Р-22221019007908-092-001 от 24.07.2020 г., връчен на същата дата по електронен път. Срещу констатациите на РД е подадено възражение, прието с вх. №Р-22221019007908-В.-001-И/07.08.2020 г. Възражението е обсъдено в мотивите на РА и е отхвърлено като неоснователно.

Ревизията приключва с РА №Р-22221019007908-091-001/09.09.2020г., издаден на основание чл. 119, ал. 2 от ДОПК от Т. П. Н., на длъжност началник сектор „Ревизии“ в дирекция „Контрол“ при ТД на НАП С. – орган, възложил ревизията, и Ц. Г. Р., на длъжност главен инспектор по приходите при ТД на НАП С.–ръководител на ревизията. РА е връчен по реда на чл. 29, ал. 4 от ДОПК на 10.09.2020 г.

Процесната ревизия е първа за посочените периоди и видове задължения.

Като резултат от проведеното ревизионно производство, с оспорвания РА на ревизираното лице са определени задължения за данък по чл. 48 от ЗДДФЛ в размер на 30 971,89 лв. при деклариран от лицето данък в размер на 4 310,17 лв. и са начислени лихви за просрочие в размер на 13 037,54 лв. Допълнително установените задължения произтичат от констатираното несъответствие между стойността на имуществото на задълженото лице и направените от него разходи и декларираните/получени доходи за ревизираните данъчни периоди.

Ревизиращите са анализирали източниците на доходи на жалбоподателката, като е извършена съпоставка на имуществото и доходите на физическото лице. Органите по приходите са приели, че в случая е налице превишение на разходите над приходите на лицето, както и, че внесените по банковите сметки на лицето парични средства, включително и тези, преведени от Г. М. Г. и И. С. Г., са документално недоказани. С оглед гореизложеното ревизиращите са констатирали наличието на обстоятелства по чл. 122, ал. 1, т. 2, т. 5 и т. 7 от ДОПК - укрити приходи, липса на документи и превишение на разходите, спрямо получените доходи за периода от 01.01.2013 г. до

31.12.2018 г. В тази връзка и на основание чл. 124, ал. 1 от ДОПК е изготвено Уведомление с изх. №Р-22221019007908-113-001 от 20.05.2020 г., връчено по електронен път на 21.05.2020 г. Определен е 14-дневен срок за ангажиране на документи и вземане на становище. Изискано е и представяне на декларация по реда на чл. 124, ал. 3 от ДОПК, относно данни за имуществото, вида и размера на направените разходи, източници на доходи и участия в управителни и надзорни органи на юридически лица. В отговор на връченото уведомление от страна на ревизираното лице са представени документи, справки, писмени обяснения и декларации по чл. 124 от ДОПК.

След анализ на събраните доказателства ревизиращите не са установили основания за отпадане на обстоятелствата по чл. 122, ал. 1, т. 2, т. 5 и т. 7 от ДОПК и данъчните основи за облагане с данък по чл. 48 от ЗДДФЛ за периодите от 01.01.2013 г. до 31.12.2014 г. и от 01.01.2016 г. до 31.12.2017 г. са определени по реда на чл. 122 от ДОПК. При определянето им са взети предвид относимите към ревизираното лице обстоятелства, както следва: вида и характера на фактически осъществяваната дейност; платени данъци, мита, такси, вноски и други публични вземания; движението и остатъците по банкови сметки; официални документи и документи с достоверни данни; brutните доходи; обичайният размер на разходите за живот, издръжка, обучение и лечение, както и на транспортните, дневните и квартирните разходи при пътувания в страната и чужбина; други доказателства, които могат да послужат за определяне на основата /чл. 122, ал. 2, т. 1, т. 2, т. 3, т. 4, т. 8, т. 14 и т. 16 от ДОПК/.

Извършена е съпоставка между направените от лицето разходи и декларираните и/или получени доходи, в която са намерили отражение данните от събраните в хода на ревизионното производство доказателства.

Годишният недостиг на парични средства и установените укрити приходи, съответно дължимият данък по чл. 48, ал. 1 от ЗДДФЛ, са констатирани, предвид следното:

Установено е, че жалбоподателката е местно физическо лице и на основание чл. 1, във връзка с чл. 8, ал. 1 от ЗДДФЛ е данъчно задължено лице за доходи, произтичащи от източници в България и чужбина. Констатирано е и, че Р. Р. Н. е неомъжена и през ревизираните данъчни периоди е имала три непълнолетни деца.

През ревизираните данъчни периоди лицето е получавало доходи от трудови правоотношения, доходи от наем, доходи от прехвърляне на имущество /от продажба на дружествени дялове от [фирма] и [фирма] и от продажба на лек автомобил/ и други доходи по чл. 35 от ЗДДФЛ /обезщетения за майчинство; възстановени суми от застрахователни институции; лихви по депозити/. В хода на ревизионното производство ревизиращите са установили още, че жалбоподателката е получила и парични заеми от физически лица и кредити от банкови институции, подробно описани в констативната част на РД.

Едновременно с горното органите по приходите са констатирани и обстоятелството, че през 2014 г. по банковата сметка на Р. Р. Н. са постъпили парични средства в размер на 200 000,00 лв., като същите са преведени от Г. Г. с посочено основание за превода „покупка на недвижим имот“. От задълженото лице са изискани доказателства във връзка с така постъпилата сума, като от страна на жалбоподателката е представено копие от предварителен договор за покупко-продажба на недвижим имот от 01.08.2014г., съгласно който Р. Р. Н. се задължава да продаде на Г. М. Г. свой собствен недвижим имот, а именно апартамент

№12, находящ се в [населено място], район Л., местност В. ВЕЦ С., сграда №3, ет. 3, със застроена площ от 144,07 кв. м. за сумата от 150 000,00 евро. Уговорено още, че цената следва да бъде заплатена, както следва: сума в размер на 200 000,00 лв. в десетдневен срок от подписване на договора, а остатъкът в размер на 50 000,00 евро в срок от 6 месеца, тоест до 02.02.2015 г., когато следва да бъде изповядана и окончателната нотариална сделка. От страна на Р. Н. са представени копия от анекси /№1 от 02.02.2015 г. и №2 от 02.02.2018г./ към договора, съгласно които срокът, уреден в чл. 3, буква „б“ от договора, а именно срокът за окончателно плащане, съответно изповядване на сделката, се удължава до 02.02.2021г.

Жалбоподателката е приложила и копие от Нотариален акт №14/13.11.2002 г. относно придобиването на процесния апартамент през 2002г. Съгласно така представения НА А. П. Л. продава на Р. Р. Н. своя собствен недвижим имот за сумата от 127 000,00 лв., от които 26 000,00 лв. декларира, че са получени, а останалата част от продажната цена в размер на 101 000,00 лв. продавачът следва да получи в срок до 18.11.2002 г. от [фирма] след вписване на законна ипотека върху имота в полза на банката.

От органите по приходите е извършена съпоставка на така представените документи с информационния масив на НАП. Констатирано е, че в Агенцията по вписванията не са налице данни за изповядана сделка между Р. Р. Н. и Г. Г. във връзка с така описания апартамент и към момента същият е собственост на ревизираното лице. Ревизиращите са посочили още, че горесцитираният предварителен договор не е вписан и в Службата по вписванията. В тази връзка органите по приходите са изложили аргументи, че описаният недвижим имот е бил ипотекиран до 24.04.2017 г. в полза на банкови институции, поради което същият не е бил собственост на Р. Р. Н. към датата на подписване на предварителния договор, а именно 01.08.2014 г. Също така е установено и, че получената от ревизираното лице сума е изтеглена от банковата й сметка и с нея не е заличена съществуващата ипотека. На следващо място е посочено и че преведеният задатък се отличава от обичайния размер за този вид сделки, както и, че декларираните от Г. Г. доходи за периода от 2009 г. до 2014 г. не са достатъчни, за да може същата да преведе сума в посочения размер, а именно 200 000,00 лв.

Предвид гореизложеното органите по приходите са приели, че процесните парични средства са с неустановен произход, а сделката е сключена в отклонение на действащото през периода данъчно законодателство. Направени са и изводи, че представеният предварителен-договор и анексите към него са частни документи, които не отразяват вярно описаните в същите факти и обстоятелства и тяхната доказателствена годност следва да бъде преценена с оглед на всички други установени обстоятелства. Така ревизиращите са посочили, че 6 години след сключване на договора не е прехвърлена собствеността на имота, нито е възстановен на купувача преведения задатък. Не са налице данни и за окончателно разплащане по сделката, нито такива за уговорени лихви, обезщетения или други престации за задържаната сума в размер на 200 000,00 лв.

В тази връзка ревизиращите са констатирани, че в случая със сключването на описания договор се цели отклонение от данъчно облагане, тъй като в случая се касае за една привидна сделка, с която се цели прикриването на изплатен/получен доход от страна на Р. Р. Н., който не е обложен съгласно действащото законодателство. Органите по приходите са се позовали и на разпоредбите на чл. 77 от ЗДДФЛ и чл. 16 от Закона за корпоративно подоходно облагане /ЗКПО/, като са приели, че данъчната основа следва да бъде определена, без да се взема под внимание горесцитираната

сделка, а да се вземе в предвид данъчната основа, която би се получила при извършване на обичайна сделка от съответния вид по пазарни цени и насочена към постигане на същия икономически резултат, но която не води до отклонение от данъчно облагане.

В хода на ревизионното производство органите по приходите са изследвали и извършените от лицето разходи през ревизираните данъчни периоди. От жалбоподателката не е предоставена информация за направените през периода разходи за издръжка и живот, поради което проверяващите са приели, че същите представляват извършените от Р. Н. плащания по банков и касов път към физически и юридически лица, в това число комунални разходи; разходи за застраховки; разходи за данъци, такси и други публични задължения; разходи за обучение и издръжка на деца; разходи за банков такси и други. В тази връзка част от декларираните разходи за внесени застраховки „Живот“ обаче, които са намерили отражение в подадените от лицето ГДД по чл. 50 от ЗДДФЛ, в графа ползвани облекчения, не са признати от ревизиращия екип. Така от приходните органи са изложени аргументи, че в хода на ревизионното производство не са ангажирани относимите документи, установяващи по безспорен начин внасянето на декларираните от лицето суми – съответно 4 800,00 лв. за 2016 г. и 2 294,13 лв. за 2017 г., поради което със същите не е извършено преобразуване на декларираните от лицето резултат по ЗДДФЛ за съответните години. Ревизиращите са анализирали и извършените от лицето плащания чрез ПОС терминал в страната и чужбина, както и извършените захранвания на банковите му сметки и погасяване на задължения към банков институции. Установени са и извършени захранвания на сметки на други физически и юридически лица, подробно описани в констативната част на РД.

Органите по приходите са констатирани и че от Р. Н. са извършени и разпореждания с движимо и недвижимо имущество през процесните периоди. Така на 15.05.2013 г. ревизираното лице придобива заедно с И. Д. Н. чрез публичен търг апартамент №14 /тип мезонет/, находящ се на адрес [населено място], район „В.“, [улица], ет. 4 за сумата от 288 307,20 лв. по НА. На 13.12.2017 г. Р. Н. е закупила от баща си и собствената му 1/3 от апартамент №1, находящ се в [населено място], район „В.“, [улица], [жилищен адрес] за сумата от 9 900,00 лв.

Всички горесцитирани суми са намерили отражение в изготвените от органите по приходите таблици за съпоставка на притежаваните имущества и направените разходи с получените доходи на лицето за ревизираните данъчни периоди.

При така установената фактическа обстановка от органите по приходите е констатирано превишение на направените от лицето разходи през 2013г. с декларираните/получени от него доходи за периода, като е установен недостиг в размер на 28 778,25 лв. Установеният недостиг на парични средства произтича основно от извършената покупка на недвижим имот, а именно апартамент №14, находящ се в [населено място], [улица].

Също така ревизиращите са приели и, че не са ангажирани несъмнени доказателства за това, че жалбоподателката е получила сумата от 200 000,00 лв. през 2014 г. от Г. Г. във връзка със сключения предварителен договор за продажба на недвижим имот. Квалифицирали са същата сума като недеklarиран приход, поради което описаната сума е обложена с данък през 2014 г.

За останалите периоди в обхвата на ревизионното производство не е

установен недостиг на парични средства и органите по приходите са потвърдили декларираните от лицето задължения по ЗДДФЛ. В същото време за 2016г. и 2017г. Р. Н. е ползвала данъчни облекчения за деца и за лични вноски за доброволно осигуряване и застраховане, което е довело до надвесен данък за процесните периоди, съответно 540,00 лв. за 2016 г. и 289,00 лв. за 2017 г. Надвнесеният данък е възстановен в хода на извършени предходни контролни производства. Въпреки това, както бе изложено и по-горе в решението, ревизиращият екип не е признал правото на лицето да ползва данъчно облекчение за лични вноски за доброволно осигуряване и застраховане в размер на 4 800,00 лв. през 2016 г. и в размер на 2 294,13 лв. през 2017 г., поради което част от надвнесения данък се явява възстановен без основание и същият е дължим, ведно с лихвите за забава. Процесните периоди не са предмет на обжалване, поради което РА в тази си част е влязъл в сила.

Предвид гореизложеното с РА са установените задължения за ДДФЛ по години, както следва: за 2013 г. е установен недостиг в размер на 28 778,25 лв.; за 2014 г. са установени недоказани доходи в размер на 200 000,00 лв.

РА е оспорен по реда на чл. 152 и следващите от ДОПК пред директора на ДОДОП – С., във връзка с която е постановено Решение № 1776/23.11.2020г., с което РА е **отменен** в оспорената част на установения резултат за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2014 г. и е **потвърден** в оспорената част на установения резултат за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2013 г.

РА е оспорен по съдебен ред с жалба вх. № 53-04-943/02.12.2020г., подадена чрез ДОДОП – С. до АССГ.

По делото е изслушана съдебно-счетоводна експертиза, чието заключение съдът кредитира въз основа на приобщения доказателствен материал. Видно от заключението по ССЕ, вещото лице е посочило размерът на получените доходи от страна на жалбоподателя за периода 2009г. - 2012г. от трудови възнаграждения и други доходи, изплатени суми от трети лица по справки по чл. 73 от ЗДДФЛ и други, които според него възлизат на 240 158,45 /двеста и четиридесет хиляди сто петдесет и осем/ лева, подробно описани в Констативно-съобразителната част. Според експерта като се вземе предвид сумата на получените трудови възнаграждения за периода 2009г. – 2012 г., подробно описани в задача №1, началното салдо на жалбоподателя към 01.01.2013г. е 30 158,45 /тридесет хиляди сто петдесет и осем/ лева. Вещото лице е преизчислило паричния поток на жалбоподателя за 2013година като е изключило от разходната част изтеглената сума на каса в размер на 28 775,25 лева и определило какъв

следва да бъде размерът на разходите за 2013г. без посочените суми. В този случай прави извод, че не се установява надвишаване на разходите спрямо приходите за 2013г. Изменението дава отражение в наличните парични средства в брой в края на данъчния период, като същите намаляват от 33471,81 лева на 4693,56 лева, подробно описано в Констативно-съобразителната част.

Въз основа на така установената фактическа обстановка, съдът формира следните правни изводи по съществото на правния спор:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в законоустановения срок и от лице имащо правен интерес от обжалването.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 160, ал. 2 ДОПК, съдебният контрол за законосъобразност и обосновааност на РА включва преценка дали той е издаден от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби при издаването му.

Съдът, въз основа на приложените по делото доказателства, констатира, че обжалваният РА е издаден от компетентен орган по смисъла на чл. 118, ал. 2 ДОПК, във връзка с чл. 7, ал. 1, т. 4 от Закона за НАП, в кръга на определените му правомощия и в предвидената форма, съгласно чл. 119 и чл. 120 ДОПК, включително разпоредителната част в табличен вид, в която е определен размерът на обжалваните задължения. По административната преписка е приложен РД и предвид разпоредбата на чл. 120, ал. 2 ДОПК, ревизионният доклад е неразделна част от РА и в този смисъл може да се приеме, че мотивите на РД са и мотиви на РА.

Въз основа на установеното от фактическа страна и на основание приложените по делото писмени доказателства и заключението на ССЕ, съдът намира, че оспореният акт е издаден при неправилно приложение на материалния закон, поради което следва да бъде отменен.

Основната задача на разпоредбата на чл. 122 от ДОПК е да даде възможност да се извърши облагане и тогава, когато необходимите данни за установяването на данъчните задължения съобразно приложимите норми на материалния закон не са налице. Разпоредбата на чл. 122 от ДОПК е призвана да преодолее тази пречка пред ревизионното производство и създава условия за попълване или направо заместване на липсващите доказателства с други данни, които да позволяват установяването на задълженията. За да се приложи чл. 122 от ДОПК при установяването на дължимия данък следва да е налице особен случай, който да препятства извършването на ревизия по общия ред. Тези особенни случаи са уредени изчерпателно от чл. 122 от ДОПК и се установяват обективно от органа по приходите в условията на пълно

доказване, за да премине ревизията по реда на чл. 122 от ДОПК. Установяването на основанията следва да е доказано с допустимите от ДОПК доказателства, като доказателствената тежест е върху органите по приходите и не е допустимо прилагането на разпоредбата при само предполагаемо наличие на основание. За да се приложи презумцията на чл. 124, ал. 2 от ДОПК, фактическите констатации, на които се позовават органите по приходите, следва да са подкрепени от надлежни доказателства, в противен случай тежестта за опровергаването им не може да се възлага на ревизирания субект.

Предмет на съдебен контрол е РА в потвърдената му част с Решение № 1776/23.11.2020г., издадено от Директор на Дирекция "ОДОП" С. са установени задължения за данъчен период 2013г., като е установен недостиг на парични средства в размер на 28 778,25 лв., счетен за укрити приходи. Ревизиращите органи са установили, че през периода лицето е получило документално доказани приходи/доходи в общ размер на 351 676,47 лева, а документално доказаните му разходи за периода са в размер на 418 505,64 лева. В началото на периода лицето е разполагало с парични средства в размер на 140 561,60 лева, а в края на периода в размер на 102 510,68 лева. Съпоставяйки размера на приходите и разходите за 2013г. ревизиращият екип е установил превишение на разходите със сумата от 28 778,25 лева. Доколкото ревизираното лице не е подало ГДД по реда на чл.50 от ЗДДФЛ за този облагаем доход, е определен дължим данък за довносяне в размер на 2878,32 лева /при определена данъчна основа за 2013г. в размер на 40 805,85 лева/ и лихва в размер на 1820,17 лева.

Ревизията е проведена по особения ред на чл. 122 от ДОПК заради констатирано превишение на разходите над приходите на ревизираното лице относно внесените по банковите му сметки парични средства, преведени от Г. М. Г. и И. С. Г., като документално недоказани. С Решение № 1776/23.11.2020г. на Директор на Дирекция "ОДОП" РА е отменен именно в тази му част на установения резултат за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за 2014 г. Относно определената от органите по приходите сума в размер на 200 000,00 лв. като укрит доход, решаващият орган е счел изводите на ревизиращите са неправилни и необосновани, както и, че органите по приходите не са успели да докажат наличието на привидна сделка.

В същото време напълно необосновано решаващият орган е приел, че е налице недостиг на парични средства в размер на 28 778,25 лв. за данъчен период 2013г. Мотивът е, че през 2013 г. са извършени тегления на парични средства от банковите сметки на жалбоподателката общо в

размер на 51 353,87 лв., а в същото време са извършвани захранвания на банковите й сметки /вноски на каса/ общо в размер на 59 654,60 лв. Направен е извод, че в случая са налице тегления в почти същия размер като направените от лицето вноски на каса, поради което лицето е разполагало с парични средства, с които да се покрие установения недостиг. Този извод не се подкрепя от доказателствата по делото, в това число от заключението на ССЕ. Освен това става въпрос за ревизия на физическо лице за доходи за 2013г., като съвсем логично е за толкова дълъг период назад лицето да не съхранява всички документи. Начало на ревизионното производство е поставено със Заповед за възлагане на ревизия /ЗВР/ №Р-22221019007908-020-001 от 05.12.2019г., връчена на 13.01.2020г. Видно от нормата на чл. 114, ал. 1, изр. 1 от ДОПК, срокът за извършване на ревизията започва да тече от датата на връчването на заповедта за възлагане. Следователно ревизионното производство е започнало на датата на връчване на ЗВР – на 13.01.2020г. за задълженията на лицето за данък върху годишната данъчна основа по чл. 17 от ЗДДФЛ за данъчен период 2013г. /за останалите периоди не са открити нарушения, а за 2014г. РА е отменен/.

Съгласно чл. 168, т.3 от ДОПК публичното вземане се погасява по давност. Според разпоредбата на чл. 171, ал.1 от ДОПК публичните вземания се погасяват с изтичането на 5-годишен давностен срок, считано от 1 януари на годината, следваща годината, през която е следвало да се плати публичното задължение, освен ако в закон е предвиден по-кратък срок.

В случая според ревизиращите органи, жалбоподателката е следвало да декларира чрез подаване на ГДД за 2013г. по реда на чл.50 от ЗДДФЛ на облагаем доход в размер на 28 778,25 лв., която съгласно разпоредбата на чл.53, ал.1 от ЗДДФЛ се подава в срок от 10 януари до 30 април на годината, следваща годината на придобиване на дохода, т.е. до 30.04.2014г. Според разпоредбата на чл. 171, ал.1 от ДОПК 5-годишният давностен срок на задължението й за 2013г. започва да тече от 01.01.2015г. и изтича на 01.01.2020г. Съдът счита, че към момента на връчване на ЗВР 13.01.2020г. давностният срок за задълженията по ЗДДФЛ за 2013г. на лицето е бил вече изтекъл. В случая не може да става въпрос за спиране или прекъсване на давността по чл.172 от ДОПК. В този смисъл основателно е възражението на жалбоподателката за изтекла погасителна давност на вменените й задължения.

Ревизията е проведена по особения ред на чл. 122 от ДОПК, като приходните органи необосновано са счели, че са налице предпоставките на ал. 1, т. 7 от цитираната норма. За определяне на данъчната основа по

този ред е достатъчно да се установят данни за укрита приходи или доходи, респ. несъответствие на декларираните и/или получените приходи с имущественото и финансовото състояние на лицето за ревизирания период. В случая направените от приходните органи фактически констатации относно наличните парични средства в началото и в края на процесните периоди и относно постъпленията през тези периоди недвусмислено сочат липсата на такова несъответствие, поради което съдът приема, че са незаконосъобразни изводите за наличие към момента на започване на ревизионното производство на данни за укрита приходи и законосъобразно ревизията е проведена по реда на чл. 122 от ДОПК

С оглед гореизложеното, съдът намира жалбата за основателна и като такава следва да бъде уважена, а ревизионният акт следва да бъде отменен като незаконосъобразен в потвърдената му част на установения резултат по ЗДДФЛ за данъчен период 2013г. общо в размер 4698.49 лева : от които 2878,32 лева главница и 1820,17 лева. лихви.

Предвид изхода на спора, искането на жалбоподателя за присъждане на разноските по делото, съдът намира за основателно. В хода на съдебното производство жалбоподателят е направил действителни разноски в размер на 1493 лв. /50 лева д.т., 643 лв. за ССЕ и 800 лв. за адвокатско възнаграждение съгласно договор за правна помощ.

Водим от горното, съдът

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт /РА/ №Р-22221019007908-091-001 от 09.09.2020г., издаден от Т. П. Н. – орган, възложил ревизията, и Ц. Г. Р. - ръководител на ревизията в потвърдената му част с Решение № 1776/23.11.2020г., издадено от Директор на Дирекция "ОДОП" С. за данъчен период 2013г.

ОСЪЖДА Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика“ [населено място] при ЦУ на НАП да заплати на Р. Р. Н., ЕГН [ЕГН], с адрес за кореспонденция: [населено място], [жк], 003, ет. 3, ап. 12, сумата от 1493 /хиляда четиристотин деветдесет и три/ лева, представляваща сторените по делото разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: